

Arrest

nr. 108 889 van 2 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Nanakzi, gelegen in het district Mihtarlam, provincie Laghman. Op het moment van uw asielaanvraag was u minderjarig en ongehuwd. Op 19 november 2011 werd u meerderjarig. U ging negen jaar naar school. Uw vader werkte voor een transportbedrijf, Atif Aq Mirbachakoot Transport genaamd, in Kabul en vervoerde vaak goederen voor het Amerikaanse Supreme Foodservice. Ook uw broer werkte voor dit transportbedrijf als chauffeur. Door dit werk had uw vader reeds tweemaal een dreigbrief van de Taliban ontvangen met de melding zijn werk voor de Amerikanen te stoppen, dit de 24ste en 29ste sunbula 1389 (15 en 20 september 2010 volgens de Gregoriaanse kalender). Toen uw broer op 3 of 4 mizan 1389 (25 of 26 september 2010 volgens de Gregoriaanse kalender) met zijn vrachtwagen van Kunar terug naar Kabul reed, werd hij vermoord door de Taliban. Enkele dagen later, op 7 mizan 1389 (29 september 2010 volgens de Gregoriaanse kalender) ontving uw vader een derde brief met de melding dat het zijn laatste

kans was. 27 of 28 dagen later kwam de Taliban naar uw huis in Laghman en nam uw vader mee. U was toen bij uw tante. De dag nadien kwam de Taliban opnieuw langs, deze keer op zoek naar u. U was echter nog steeds bij uw tante, vanwaar u op aanraden van uw moeder en oom het land ontvluchtte. In de maand akrab 1389 (oktober 2010 volgens de Gregoriaanse kalender) ontvluchtte u met behulp van een smokkelaar Afghanistan. Op 31 januari 2011 vroeg u asiel aan in België. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u problemen met de Taliban. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legt u twee originele Talibanbrieven neer, een familiefoto, een attest van de Transport Unit, een betalingsboekje van Atif Aq Mirbachakoot Transport, vier transportbewijzen van Supreme Foodservice en een van Dawood Zai Holya International Transportation Company en twee briefomslagen waarmee deze documenten u werden opgestuurd.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten dient te worden geconcludeerd dat u geen ernstige elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, gewijzigd door het Protocol van New York van 31 januari 1967 (verder: de Vluchtelingenconventie). U hebt evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 a, b of c van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming. Er dient namelijk te worden vastgesteld dat u weinig geloofwaardige, vage en inconsistente verklaringen hebt afgelegd over de feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit Afghanistan, waardoor er niet langer geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat uw vader werkzaam was voor buitenlanders. Zo is het merkwaardig dat u in eerste instantie geen enkel internationaal bedrijf kan opnoemen waar uw vader voor zou hebben gereden (CGVS, p. 12). Zeker omdat u er wel in slaagt lokale bedrijven als Habib Gulzar, Speen Ghar en Dawood Zai op te noemen. Later haalt u enkel het Amerikaanse Supreme aan als bedrijf waar uw vader werkzaam voor was, en waar u transportbewijzen van neerlegt. Verwacht mag worden dat u Supreme dan ook zeker weergeeft wanneer daarnaar wordt gevraagd (CGVS, p. 12). Ook hier is het echter opvallend dat uw kennis over dat bedrijf uitermate beperkt is. Nochtans zijn de werkzaamheden van uw vader voor dit bedrijf de directe aanleiding voor uw vlucht uit Afghanistan én heeft u één jaar op kantoor ingewoond bij uw vader in Kabul (CGVS, p. 13). Er mag dan ook enige kennis worden verwacht over dit bedrijf en uw vaders werkzaamheden daarvoor. Zo verklaart u dat de goederen voor de Amerikanen het district Bagram, provincie Parwan, als bestemming hadden. Het is dan ook merkwaardig dat alle vier de transportbewijzen van Supreme Sharana, het enige Amerikaanse bedrijf dat u noemt, als eindbestemming hebben een legerbasis in de provincie Paktika (zie informatie administratief dossier). Ook weet u niet waar dit bedrijf gelokaliseerd is in Kabul (CGVS, p. 15) en moet u het antwoord bijster blijven hoe de vrachtwagens beschermd werden in konvooi (CGVS, p. 15). Uw verklaring hiervoor dat u dit niet heeft gezien is niet afdoend. Er mag van een zoon van een transporteur worden verwacht dat hij enigszins iets kan vertellen over de bescherming van zijn vaders vrachtwagen, te meer omdat u een jaar leefde op de werkvloer en omdat zo'n konvooi of de gemilitariseerde bescherming ervan in Afghanistan toch de interesse van een Afghaanse jongen moet hebben opgewekt. Ook weet u niet wie de baas is van uw vader en de eigenaar van het bedrijf (CGVS, p. 15) Wat echter het meest in het oog springt, is uw verklaring dat uw vader geen voedsel moest vervoeren voor Supreme maar kleine tanks en Land Cruisers (CGVS, p. 15-16). Volgens de informatie in het administratief dossier staat Supreme, of voluit 'Supreme Foodservice' zoals op de transportbewijzen die u neerlegt staat, echter in voor net het tegenovergestelde van uw verklaringen. Zo is voedsel de corebusiness van Supreme en transporteert dit bedrijf geen volledige militaire voertuigen. Ook blijkt uit een van de transportbewijzen van Supreme dat u neerlegt, dat één truck beladen was met mineraalwater. Het is dan ook frappant dat u beweert dat uw vader geen voedsel moest vervoeren. In het verlengde van deze transportbewijzen van Supreme lijkt het ook weinig aannemelijk dat u helemaal niets kwijt kan over eventuele veiligheidsvoorwaarden die uw vader in acht zou hebben moeten nemen om voor Supreme te werken. Daarbij probeert u deze hekelige vraag uit de weg te gaan door tegenstrijdige verklaringen af te leggen, dit ten koste van de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten. Zo verklaart u eerst dat jullie contracten kregen met behulp van tolken van Supreme en dan gewoon de goederen vervoerden. Maar wanneer de vraag nog eens wordt herhaald, verklaart u dat het grote bedrijven waren die de contracten aannamen en dat die dan een deel van het contract uitbesteedden aan jullie. Jullie moesten dan enkel jullie vrachtwagen verhuren en de goederen vervoeren (CGVS, p. 13). Uw oppervlakkige, vage, foutieve en tegenstrijdige antwoorden over de werkzaamheden van uw vader voor Supreme laten dan ook niet langer toe om geloof te hechten aan uw verklaringen dat uw vader effectief goederen zou hebben vervoerd voor dit Amerikaanse bedrijf en daardoor in het vizier van de Taliban zou zijn gekomen. Daardoor wordt ook uw algemene

geloofwaardigheid inzake uw vrees voor de Taliban ondermijnt aangezien u deze vrees direct linkt aan de werkzaamheden van uw vader. Deze vaststelling sluit op zich echter niet uit dat uw vader wel een lokaal transportbedrijf kon hebben gehad in Kabul, maar u hebt in ieder geval niet aannemelijk gemaakt dat hij transporten uitvoerde voor 'de Amerikanen' of voor een andere internationale organisatie. Vervolgens bent u er ook niet in geslaagd de dreiging van de Taliban op uw familie aannemelijk te maken. U bent namelijk niet coherent over de tijdstippen wanneer u de Talibanbrieven zou hebben ontvangen. Zo vertelt u in eerste instantie dat de Taliban uw vader vóór de dood van uw broer brieven had verstuurd (CGVS, p. 17). Nadien vertelt u dat de Taliban uw vader een voor en een na de moord op uw broer had toegestuurd (CGVS, p. 18). Uw vader zou tien of twaalf dagen vóór de dood een hebben ontvangen en zes of zeven dagen na de dood zou hij een tweede hebben ontvangen (CGVS, p. 19). Wanneer dan blijkt dat deze verklaringen niet lijken te kloppen met de tijdsperiode tussen de door u klaarblijkelijk ingestudeerde data op de brieven, met name 24 en 29 sunbula 1389 (15 en 20 september 2010 volgens de Gregoriaanse kalender), stelt u een derde maal uw antwoord bij en haalt u aan dat de twee brieven die u ter staving van uw asielrelaas neerlegt vóór de moord op uw broer werden verstuurd én dat uw vader na de moord nog een derde brief had ontvangen (CGVS, p. 19). Volgens deze derde verklaring zouden de eerste twee brieven tien of twaalf vóór de dood zijn verzonden en de derde drie dagen na de dood (CGVS, p. 19), wat dan weer niet strookt met uw eerdere verklaring dat u ook zes of zeven dagen na de moord een brief had ontvangen. Uit woede had uw vader deze echter onmiddellijk verscheurd waardoor u deze niet ter staving zou kunnen neerleggen, wat weinig plausibel lijkt aangezien u wel de twee eerste brieven onaangeroerd neerlegt. De vaststelling dat u helemaal niet consistent bent over de tijdsindicaties wanneer uw vader twee dan wel drie brieven heeft ontvangen, ondermijnt uw geloofwaardigheid hieromtrent. Van iemand die dreigbrieven van de Taliban ontvangt, mag worden verwacht dat hij deze op juiste wijze kan plaatsen in de tijd en kan situeren ten opzichte van belangrijke gebeurtenissen, zoals de dood van uw broer. Dit zeker ook omdat deze dreigbrieven de directe aanleiding vormen voor uw vertrek uit Afghanistan. De anomalie en vele incoherenties tussen uw verklaringen en de door u neergelegde Talibanbrieven brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen en de authenticiteit van de Talibanbrieven dan ook grote schade toe, waardoor ook de algemene geloofwaardigheid inzake uw vrees voor de Taliban wordt aangetast. Aangezien uw verklaringen en de Talibanbrieven een grote discrepantie en incoherentie vertonen kan dan ook geen waarde worden gegeven aan de door u neergelegde Talibanbrieven. Daarenboven komt het alles behalve plausibel over dat uw vader de eerste twee dreigbrieven van de Talibanbrief weglachte en niet serieus nam (CGVS, p. 20). In de Afghaanse context lijkt het onwaarschijnlijk dat brieven van de hand van de Taliban niet serieus worden genomen en dat daar geen gevolg wordt aan gegeven. Uw vader moet namelijk hebben geweten aan welke gevaren hij zijn familieleden blootstelde. Dat hij deze dan niet serieus nam, lijkt weinig waarschijnlijk. Het gedrag van uw vader past dan ook helemaal niet in de Afghaanse context, waardoor sterk kan worden getwijfeld aan de geloofwaardigheid van deze dreigingen aan zijn en dus uw adres. Vervolgens bent u er ook niet in geslaagd de moord van de Taliban op uw broer aannemelijk te maken. Opnieuw ontsieren tegenstrijdigheden en oppervlakkigheden uw geloofwaardigheid hieromtrent. Zo verklaart u in eerste instantie dat u de telefoon opnam toen inwoners van een bepaald dorp jullie wilden melden dat uw broer daar vermoord was teruggevonden (CGVS, p. 17). Na het bedroevend telefoontje zou u uw vader hebben gecontacteerd in Kabul die dan samen met uw ooms naar Kunar trok waar de moord had plaatsgevonden. In tweede instantie verklaart u echter dat die dorpsbewoners de neef van uw moeder hadden gecontacteerd. Die zou op zijn beurt u en uw ooms hebben ingelicht (GVS, p. 18). Deze inconsistentie is erg merkwaardig te noemen aangezien het toch duidelijk voor uw geest moet staan of u het nieuws over de dood van uw broer hebt vernomen van onbekende dorpsbewoners of van uw neef. Daarnaast is het opmerkelijk dat u helemaal geen achtergrondinformatie kan geven over de omstandigheden toen uw broer werd vermoord. Zo weet u niet in welk dorp uw broer dan wel werd vermoord (CGVS, p. 17), weet u zelfs niet hoever Kunar van Kabul ligt, weet u niet van welke bestemming uw broer kwam en weet u niet welke goederen hij toen exact had vervoerd (CGVS, p. 18). Uw inconsistente verklaringen en nihil kennis over een toch wel erg ingrijpende gebeurtenis als de moord op uw broer maken dan ook dat er geen geloof kan worden gehecht aan de moord van de Taliban op uw broer, opnieuw ten koste van uw algemene geloofwaardigheid. Daarnaast bent u ook tegenstrijdig over de ontvoering van uw vader en de daaropvolgende speurtocht van de Taliban naar uw persoon. Zo vertelt u in eerste instantie dat de Taliban reeds een dag na de ontvoering van uw vader opnieuw bij u op bezoek kwam (CGVS, p. 21). Later stelt u deze bij door aan te halen dat de Taliban twee of drie dagen na de ontvoering van uw vader terug naar uw huis was gekomen (CGVS, p. 22). Dit is opvallend aangezien u in eerste instantie beweerde niet meer van het huis van uw tante, waar u verbleef toen uw vader ontvoerd werd, naar uw ouderlijk huis te zijn teruggekeerd omdat de Taliban u een dag later reeds aan het zoeken was. Indien de Taliban inderdaad niet de dag na de ontvoering naar uw huis terugkeerde, blijft het echter onduidelijk waarom u zelf niet terugkeerde naar huis om uw moeder te ondersteunen. De Taliban hadden tijdens de ontvoering van uw vader in het geheel niet naar u

gevraagd of verwezen (CGVS, p 23). Uw, overigens louter speculatieve, verklaring dat de Taliban dacht dat u voor de Amerikanen werkte, is weinig overtuigend, aangezien u reeds een jaar terug naar school ging in Laghman en de Taliban volgens uw verklaringen 'spionnen' heeft (CGVS, p. 17), die dit feit toch gemakkelijk konden achterhalen. Tot slot moet worden opgemerkt dat aan geen van de documenten die u ter staving van uw asielrelaas neerlegt voldoende gewicht kan worden toegekend om zonder meer uw zaak te bewijzen. De Talibanbrieven (Stuk 2 en 3) werden samen met de transportbewijzen van het Amerikaanse Supreme (Stuk 6) eerder al aangehaald om tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden bloot te leggen, doch moet ook worden opgemerkt dat er geen enkele link staat in de transportbewijzen van Supreme naar uw vaders bedrijf Atif Aq Mirbachakoot Transport. Dit zo min voor het transportbewijs van het door u verklaarde lokale Dawood Zai Holya International Transportation Company. (Stuk 7 en CGVS, p. 12). Bovendien staat in het betalingsboekje van Atif Aq Mirbachakoot Transport (stuk 5) geen directe band toont met Amerikaanse opdrachtgevers. Uit de aanbevelingsbrief van Transport Unit (Stuk 1) blijkt dan weer enkel dat het hoofd van Atif Aq Mirbachakoot Transport uw vader op 2/2/1385 (22/04/2006) introduceert als vertegenwoordiger om internationale en nationale goederen te transporteren. Dit document, dat terugslaat op vier jaar voor uw vlucht, bewijst geenszins dat uw vader dit ook effectief heeft gedaan. Bovendien gaat het hier om documenten die uiterst fraudegevoelig zijn. Deze attesten of facturen kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). De neergelegde documenten hebben daarom een zeer beperkte bewijswaarde, die moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen die betrekking hebben op de asielaanvraag. Uw verklaringen komen echter weinig plausibel over en vertonen een aantal belangrijke inconsistenties en incoherenties, zowel intern als met de neergelegde documenten. Uw vage, ongeloofwaardige en tegenstrijdige antwoorden laten dus niet langer toe om geloof te hechten aan uw verklaring dat uw vader door de Taliban werd ontvoerd, uw broer door de Taliban werd vermoord en dat u ook door de Taliban werd gevisieerd. Gezien deze ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn bevonden, kunnen zij geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenconventie of de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet. U bracht geen andere feiten aan die een gegronde vrees voor vervolging uitmaken in de zin van de Vluchtelingenconventie of die zwaarwegende gronden uitmaken om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook, zoals bepaald in art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, een beschermingsstatus krijgen op basis van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. U verklaart uit de provincie Laghman afkomstig te zijn. Momenteel lopen burgers in de provincie Laghman een reëel risico op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. U kunt de onveilige situatie in de provincie Laghman echter vermijden door u te vestigen in Kabul. Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald berrmbommen en

zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Voor wat betreft de redelijkheid van een intern vluchtalternatief dient verder te worden opgemerkt dat, volgens het UNHCR, voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS dan ook dat u, als alleenstaande volwassen man zonder kinderen (CGVS, p. 3) in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief te vinden in de stad Kabul. U bent een volwassen man die tot de etnische groep der Pashtounen behoort (CGVS, p. 4), een etnie die in Kabul ruim vertegenwoordigd is. Daarenboven spreekt u, volgens uw verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken op 21/11/2011, Dari en Pashtou, de twee landstalen van Afghanistan, en beschikt u met de negen jaar dat u naar school bent geweest, over een voldoende schoolse opleiding. Ook verklaart u dat uw vader in Kabul werkzaam was en een eigen transportbedrijf had (CGVS, p. 11) en vertelt u dat jullie thuis geld hadden en uw moeder instond voor de 11.000 dollar die aan de smokkelaar moest worden betaald (CGVS, p. 21). Er mag dan ook worden aangenomen dat u afkomstig bent uit een meer dan gegoede familie. Bovendien heeft u ook één jaar in Kabul gewoond en school gelopen, met name in het Qabil Bay Lycee (CGVS, p. 13). En dient dan ook te worden besloten dat de stad Kabul een alternatief kan vormen voor uw terugkeer naar de provincie Laghman en dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon, en bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in de hoofdstad te vestigen. Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Kabul. De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw familiefoto toont enkel u en uw gezinsleden in een familiale omstandigheid en zegt niets over uw verklaarde asielmotieven. Overeenkomstig de beslissing van 27/07/2011 van de dienst Voogdij betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3 § 2,2°, 6 § 2, 1° ; 7 en 8 § 1 van titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Programmawet van 24 december 2002 gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, tonen de resultaten van de medische test aan dat u op het moment van de test 17,4 jaar zou zijn geweest en werd uw geboortedatum vastgelegd op 19 november 1993. Daarom kunt u niet langer worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker vraagt in hoofdorde om de bestreden beslissing terug te sturen naar de commissaris-generaal om zijn asielaanvraag verder te behandelen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 57/7ter en 62 van de Vreemdelingenwet schendt.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing. Hij wijst erop dat hij op het ogenblik van de feiten nog relatief jong was en dat hij pas meer dan twee jaar na de feiten bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd gehoord. Volgens verzoeker hoeft het dan ook niet te verwonderen dat hij verkeerde informatie verschaft of dat hij zich alle feiten niet even nauwkeurig kan herinneren. Verder stelt verzoeker dat het niet is omdat er in Afghanistan veel documenten worden vervalst dat ook verzoekers documenten vervalst zijn.

Verder stelt verzoeker dat hij zeer afhankelijk is van zijn familiale banden en netwerken en dat die enkel in Laghman bestaan. Hij stelt ook dat volgens ANSO een district waarin de incidenten verwaarloosbaar zijn niet noodzakelijkerwijze veilig is.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielaanvragen.

De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zijn vader werkzaam was voor buitenlanders. Verzoekers kennis van het bedrijf Supreme was immers uitermate beperkt, terwijl de werkzaamheden van zijn vader voor dit bedrijf de rechtstreekse aanleiding waren voor verzoekers vlucht uit Afghanistan en verzoeker één jaar bij zijn vader op kantoor heeft ingewoond. Bovendien verklaarde verzoeker dat zijn vader geen voedsel moest vervoeren maar kleine tanks en Land Cruisers, terwijl volgens de informatie in het administratief dossier voedsel de *corebusiness* van Supreme is en dit bedrijf geen volledige militaire voertuigen vervoert.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoeker er niet in geslaagd is de dreiging van de taliban op zijn familie aannemelijk te maken. Verzoeker heeft immers tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de tijdstippen waarop hij de dreigbrieven zou hebben ontvangen. Bovendien is het niet aannemelijk dat zijn vader de eerste twee dreigbrieven van de taliban weglachte en niet serieus nam.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoeker er niet in geslaagd is de moord op zijn broer aannemelijk te maken. Verzoeker heeft immers tegenstrijdige verklaringen afgelegd over degene die hem op de hoogte heeft gebracht van de moord op zijn broer. Bovendien kon verzoeker helemaal geen achtergrondinformatie geven over de omstandigheden van de moord.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de ontvoering van zijn vader en over de daaropvolgende speurtocht van de taliban naar hemzelf.

Verzoekers betoog dat hij op het ogenblik van de feiten nog relatief jong was kan al deze vaststellingen niet verklaren. Verzoeker was op het ogenblik van de feiten immers bijna zeventien jaar oud. De Dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie heeft op 27 juli 2011 immers beslist dat verzoeker op 19 november 1993 is geboren. Van iemand van die leeftijd mag worden verwacht dat hij geloofwaardige, samenhangende en eensluidende verklaringen kan afleggen over de kern van zijn asielaanvragen.

Ook het feit hij pas meer dan twee jaar na de feiten bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd gehoord kan deze vaststellingen niet verklaren. Deze vaststellingen hebben immers betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvragen, zodat mag

worden verwacht dat verzoeker er ook twee jaar na de feiten nog samenhangende en eensluidende verklaringen over kan afleggen.

Tot slot heeft de commissaris-generaal ook terecht gesteld dat de documenten die verzoeker heeft neergelegd een zeer beperkte bewijswaarde hebben. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat het niet is omdat er in Afghanistan veel documenten worden vervalst dat ook verzoekers documenten vervalst zijn. Verzoeker gaat hiermee echter volledig voorbij aan de overige vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers documenten. De bestreden beslissing stelde dienaangaande immers het volgende vast: *“De Talibanbrieven (Stuk 2 en 3) werden samen met de transportbewijzen van het Amerikaanse Supreme (Stuk 6) eerder al aangehaald om tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden bloot te leggen, doch moet ook worden opgemerkt dat er geen enkele link staat in de transportbewijzen van Supreme naar uw vaders bedrijf Atif Aq Mirbachakoot Transport. Dit zo min voor het transportbewijs van het door u verklaarde lokale Dawood Zai Holya International Transportation Company. (Stuk 7 en CGVS, p. 12). Bovendien staat in het betalingsboekje van Atif Aq Mirbachakoot Transport (stuk 5) geen directe band toont met Amerikaanse opdrachtgevers. Uit de aanbevelingsbrief van Transport Unit (Stuk 1) blijkt dan weer enkel dat het hoofd van Atif Aq Mirbachakoot Transport uw vader op 2/2/1385 (22/04/2006) introduceert als vertegenwoordiger om internationale en nationale goederen te transporteren. Dit document, dat terugslaat op vier jaar voor uw vlucht, bewijst geenszins dat uw vader dit ook effectief heeft gedaan.”* Uit het geheel van deze vaststellingen heeft de commissaris-generaal terecht afgeleid dat de documenten die verzoeker heeft neergelegd een zeer beperkte bewijswaarde hebben.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoeker over een binnenlands beschermingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

De Raad wijst er vooreerst op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Hussein/Zweden, § 96 en § 97). Het Hof verwijst hiervoor naar de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 17 december 2010 die een vestigingsalternatief verbinden aan de aanwezigheid van de traditionele beschermingsmechanismen zoals familie-, clan- en stamverbanden. Volgens het UNHCR vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen echter voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Het Hof besluit dan ook dat een vestigingsalternatief in deze gevallen mogelijk is op voorwaarde dat men deze gebieden veilig kan bereiken, deze toegankelijk zijn en men er zich kan vestigen.

De Raad stelt vast dat De Dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie op 27 juli 2011 heeft beslist dat verzoeker op 19 november 1993 is geboren. Verzoeker is op dit ogenblik dus meerderjarig en moet bijgevolg als een mannelijke alleenstaande worden beschouwd.

Verder is er geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kabul een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De wetgever heeft de begrippen ‘internationaal of binnenlands gewapend conflict’ noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. De Raad steunt zich daarom op de definitie van een binnenlands gewapend conflict uit artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12

augustus 1949, die door de wet van 16 april 1986 werden bekrachtigd. Volgens dit artikel zijn binnenlandse conflicten *“alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen.”* De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op: de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten; de dissidente troepen staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied, ongeacht de omvang van dit gedeelte; de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend; beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

Uit het Cedoca-rapport van 15 juni 2012 blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. Het ICRC maakt een onderscheid tussen *combat zones* in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is. In de stad Kabul bestaat het geweld volgens het Cedoca-rapport van 11 juli 2012 vooral uit zelfmoordaanslagen en bembommen. Door de grote internationale aanwezigheid en het politieke belang van de hoofdstad proberen antiregeringselementen spectaculaire aanvallen uit te voeren tegen highprofiledoelwitten zoals ambassades en overheidsgebouwen. Strategische wegen en drukke invalswegen vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles. Uit het Cedoca-rapport blijkt dus dat het geweld in de stad Kabul plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen.

Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Er is dus geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kabul een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg lopen burgers in de stad Kabul op dit ogenblik geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.2.4. Vernietiging

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER